

Jak kartáček Mufík ke štěstí přišel...

Byl jednou jeden kartáček a už od té doby, co ho v továrně na zubní kartáčky vyrobili, si říkal Mufík. Nikdo nevěděl, proč zrovna Mufík, a prozradím vám, že ani on sám to nevěděl. Když se ho někdo zeptal, tak mu odpověděl, že se mu to jméno prostě jen líbí. Ale také vám musím říct, jak vypadal, protože on to nebyl ledajaký kartáček, on to byl kartáček elektrický a mohl se chlubit krásně tyrkysovou barvou se stříbrnými třpytkami a čistě bílými štětini. A chtěla bych vám vyprávět o jeho zážitcích a dobrodružstvích.

Když Mufíka a jeho spoustu bratříčků a sestřiček vyvezli z továrny na zubní kartáčky a rozvezli je do různých obchodů a drogerií, seběhly se tam děti s rodiči, protože elektrický zubní kartáček byl úplná novinka. Spoustu rozmazlených dětí, co se vztekaly na své rodiče a křičely na ně, že ten kartáček chtějí, musel Mufík s údivem i zklamáním pozorovat. Kartáčky z poliček rychle mizely a nakonec přišla řada i na Mufíka. Vybral si ho jeden pihatý a namyšlený chlapec, který se pořád zlomyslně usmíval a šklebil. Potom, co chlapec dorazil domů, do obrovské, moderní a určitě moc drahé vily, zamkl se v koupelně, která vypadala spíše jako vědecká laboratoř, a začal tam na Mufíkovi provádět různé „pokusy“, jako například rozebrání motorku nebo ostříhání jeho krásně čistě bílých štětín. Mufík se rozplakal. „Proč zrovna já? Mají se bráškové a sestřičky také tak? Doufám, že ne!“ vzdychl si. Po chvíli mučení matka toho chlapce volala na večeři. Chlapec tam Mufíka nechal a utíkal jíst. Když chlapec večeřel, vešla do koupelny jeho matka a byla rozzlobena, protože se Mufíkovy štětiny zamotaly do koberce a nešli ven. Matka popadla kartáček a jeho rozebrané součástky a vyhodila Mufíka z okna na ulici, po které smutně šel malý chudý chlapec jménem Karlík.

Hned jak si všiml kartáčku, zvedl ho ze země a řekl mu: „Ahoj chudáčku, kdo tě takhle zřídil? Já tě vezu domů a opravím tě!“ A tak se také stalo. Laskavý Karlík si vzal kartáček domů, do roztrhané staré chalupy, vzal šroubovák a dal se do oprav. Jakmile Mufíkovi vrátil zpět motůrek, rozbil prasátko, ze kterého vypadla jedna stará ušmudlaná mince. Karlík ji vzal a utíkal do obchodu. Když se vrátil, nesl v ruce novou hlavičku se štětini. Nasadil ji Mufíkovi a najednou uslyšel potichu: „Děkuji! Jak se jmenuješ, chlapče?“ Karlík nevěřil svým uším, ale odpověděl: „Nemáš zač! Jmenuji se Karlík a ty?“ „Já se jmenuji Mufík!“ Karlík se spokojeně usmál a řekl Mufíkovi, že by chtěl být jeho kamarád. Mufík souhlasil.

A tak si Mufík konečně našel toho nejlepšího kamaráda, kterého mohl potkat. Karlík si s Mufíkem každý den čistil zuby a Mufík mu je dělal krásně bílými. Myslím, že z Karlíka je dnes už dospělý pán, ale Mufík je jeho kamarád pořád, a tak to už asi zůstane.

Zazvonil zvonec, pohádky je konec, ale přátelství nikoli...☺

Šárka Nováková